

talt under Sagens Behandling i Landstinget, vistnok blive en absolut Nødvendighed og vil saaledes frembyde sig af sig selv; thi naar der staar i § 3, at intet Skib udenfor Nødstilfælde maa landsætte Personer her i Landet i det i § 3 forudsatte Tilfælde, er det jo dog klart, at Skipperen, Skibsføreren bliver nødt til enten selv at gaa i Land eller sende en Mand i Land for at erhverve Sundhedsbeviset, forudsat at Lødvæsenet eller de øvrige Autoriteter, som have at gjøre med Udfærdigelsen af saadanne Sundhedsbeviser, ikke af sig selv skulde komme til ham. Da man paalægger Skipperen — jeg skal ikke opholde mig ved den sproglige Bemærkning, som blev gjort i det andet Thing, at man egentlig paalægger „Skibene“ det, men at Meningen naturligvis er den, at man paalægger Skibsføreren at sørge derfor — ligesom at henvende sig til vedkommende Autoriteter for at faae et saadant Sundhedsbevis, maa man ogsaa af sig selv indrømme ham Ret til enten selv at gaa i Land for at besørge det eller sende en anden Person for at gjøre det, og Resultatet kan ikke blive andet end, at vedkommende Skibe dog maa landsætte om ikke Personer, saa dog idetmindste 1 Person. I det Hele taget bør jeg henstille til Overveelse, hvorvidt det internationale Forhold maatte tilraade at indsætte i Loven en saadan Paragraf. — Naar Faren staar for Døren, saaledes som i dette Foraar, da er man jo fra alle Sider villig til at gaa til meget restriktive Forholdsregler og finde sig i disse, men naar Faren ikke staar for Døren, naar der er Fred i den Betydning, hvori Ordet kan tages i Forbindelse med dette Lovforslag, naar der ikke er Tale om nogen smitsom Syge i Nabolandene, saa, — det er det, jeg vil henstille — turde det dog maaske af internationale Hensyn have visse Betænkneligheder at opstille en saa stringent Bestemmelse som den, at intetsomhelst Fartøj, inklusive Baade, maa have Samkvem med Land for Danmarks Vedkommende uden først at have erhvervet et saadant Sundhedsbevis, som der er Tale om i § 3. Følgen af en saadan Regels strikte Gjennemførelse maatte jo være den, at ingen Fisserbaade, som kom fra den ligeoverfor liggende svenske Kyst, eller som kom fra Femern, hvorfra der kun er 2 Mil til Lolland, om jeg ikke feiler, kan have Samkvem med Land uden først at have erhvervet Sundhedsbevis efter § 3. Det blev oplyst af et andet Medlem i det andet Thing, at i hans Hjemsted færdes der mange Gange — jeg tror han sagde — 50 Fisserbaade. Om man nu af andre Hensyn ikke gjerne ser, at fremmede Fiskere komme og fiske i vore Farvande, bliver en Sag for sig, men at forbyde saadanne Baades Mandskab uden netop at have erhvervet Sundhedsbevis at sætte sig i Forbindelse med Land, vilde være en Foranstaltning, om hvilken jeg ikke negter, at jeg synes, man kan have Grund til at nære nogen Frygt for, at den mulig vilde kunne

bringe os internationale Forvillinger. Den Straf, som der er Tale om, at en saadan Skibsfører eller en Person, som fra et Fartøj har Samkvem med Land, skulde isalde, nævnes i Lovforslagets § 39 og kunde vel nærmest falde ind under den der omtalte Bøde af fra 20 til 500 Kr. Men naar nu denne fremmede Skibsfører ikke godvillig vil betale en saadan Bøde, men forlanger at seile sin Vej igjen, ser jeg ikke rettere, end at, naar man ikke vil opgive at faae Bøden af ham, maa man holde ham fast, arrestere ham saa længe, indtil han enten betaler godvillig, eller indtil Sagen er bleven paakjendt ved Domstolene; men det er netop dette, som forekommer mig, idetmindste foreløbig, mulig kunde give Anledning til Frygt for, at man vil komme i internationale Forvillinger. Fremmede Magter pleie ikke saadan saa ganske let at finde sig i, at man arresterer deres Undersaatter, saalænge de ikke have gjort sig skyldig i virkelige Forbrydelser, men der kan er Tale om Overtrædelse af et saadant Forbud, hvis Hensigtsmæssighed der kan tvivles om, og hvis Overtrædelse dog paa ingen Maade involverer nogen forbryderisk Hensigt. Det var, hvad jeg idetmindste for Tiden vil sige med Hensyn til § 3, hvis Bestemmelser, som sagt, ogsaa have været Gjenstand for megen Uvil i det andet Thing. I Lovforslagets § 9 findes en Bestemmelse om, at man i Kjøbenhavn og de andre Søjlbjæder skal til enhver Tid have paa rede Haand et paa passende Maade udstyret, isoleret Lokale, hvor søvarts ankommende Personer, der lide af smitsomme Sygdomme udenfor Quarantænetilfælde, kunne modtages og underkastes en hensigtsmæssig Behandling, og skal Foranstaltningen være truffen til, at den for saadanne Syges Pasning fornødne Betjening strax kan tilkaldes af Lægen. Jeg forudsætter, at, om der end i adskillige Søjlbjæder er saadanne Etablissementer, vil det dog være nødvendigt at oprette dem i andre, hvor de maaske ikke for Tiden findes, og dertil kommer jo, at der ogsaa skal have Personale paa rede Haand til den fornødne Betjening i Tilfælde af, at Syge blive indlagte paa en saadan Anstalt. Det er en Selvfølge, at saadanne Foranstaltninger ikke kunne træffes uden Udgifter; i Lovforslagets § 34 indeholdes Bestemmelserne om, af hvem saadanne Udgifter skulle afholdes, og man finder da i denne Paragraf bestemt, at Udgifterne skulle dækkes af Kommunerne efter de nærmere Regler,

Rettelser.

Sp. 1759, R. 9 f. o.: „Lødvæsenet“ læs: „Landsvæsenet“.